

Rosník

ZŠ Rosice

 2 - 2015/2016

ZÁKLADNÍ ŠKOLA ROSICE

si vás dovoluje pozvat

v pátek **dne 11. března 2016**

na

ABSOLVENTSKÝ PLES

v prostorách

KULTURNÍHO DOMU CRISTAL

Začátek v **19.30 hodin**

Vstupné 70 Kč, místenka 50 Kč

Hraje skupina **FANTAZIE**

Program: předtančení, slavnostní stužkování žáků

9. tříd a bohatá tombola

Občerstvení: nápoje, teplé a studené jídlo

Vstup ve společenském oděvu

Rosník – úvod

Čas neúprosně letí a před pár týdny jsme přivítali další nový rok. I v tomto roce je s vámi školní časopis Rosník a přináší vám mnoho zajímavého, zábavného a poučného. Zde je malá ochutnávka. Na stránkách tohoto čísla se vrátíme k akcím, které proběhly na konci roku 2015. Společně se žáky 9 tříd strávíme týden v německém Augsburgu, podíváme se, jak řádili Mikuláš, čerti a andělé a připomeneme si různé předvánoční akce. Naši redaktoři také vyrazili vyzpovídat novou posilu našeho pedagogického sboru, novou paní psycholožku. Možná trochu poradíme našim deváťákům, kteří právě pečlivě vyplňují své přihlášky ke studiu. Přinášíme pár postřehů od našich absolventů. Osobní zkušenost může hodně napovědět. V tomto čísle také najdete tradiční rubriky o hudbě, vaření či Rosníkovu knihovničku. Vyzkoušejte si také zimní kvíz nebo vybarvěte obrázky. Pokud budete mít čas a náladu, přečtěte si vánoční příběhy našich žáků. Jsou dojemné a vy si hezky zavzpomínáte na krásný vánoční čas.

A na závěr trochu chlubení. Rosník opět uspěl v celostátním kole soutěže Školní časopis roku 2015. Podrobnosti si přečtěte také na stránkách tohoto čísla. Máme velkou radost a děkujeme redaktorům i přispěvatelům.

Mgr. Jana Odehnalová

**KŘESLO, ROSNÍK, HRNEK ČAJE,
HNED TU DOBRÁ NÁLADA JE!**

Obsah

Reklama.....	2
Úvod	3
Rozhovor se šk. psycholožkou.....	4-5
Podzim.....	6-7
Jazykový kurz v Německu	7-10
Rosník uspěl v celostátním kole	11-12
Mikuláš ve škole	13-14
Vánoční výstavka.....	14
Vánoční vystoupení.....	15-16
Školní družina	17
Zprávy ze školního parlamentu	18-19
Pozdrav od EKO-týmu	20
Čím budu? Tak trochu jiná anketa	21-22
Hudba 21. století	23
Zvíře.....	24
Vědomostní kvíz	25
Z Rosníkovy knihovničky	26-27
Rosník v kuchyni	28
Spisovatelé a básníci.....	29-33
Rosník výtvarníkem	34
Komiks.....	35
Závěr.....	36

Můžeš si vybarvit

Rosník vyzpovídal naši novou psycholožku

Dne 4. 2. 2016 jsme se sešli s naší novou paní psycholožkou Mgr. Veronikou Pořízkovou a udělali jsme s ní rozhovor. Paní psycholožka byla velmi milá a přátelská. S nadšením odpovídala na naše otázky, které nebyly vždy lehké. Však se na ně podívejte sami.

1. Jaké máte vzdělání? Slyšeli jsme, že snad jste studovala i něco mediálního?

Mám vystudovanou magisterskou psychologii a k tomu mám ještě bakaláře ze žurnalistiky.

2. Píšete tedy pro nějaký časopis? Jestli ano, jaké rubriky?

Píšu už čtyři roky pro časopis Instinkt a specializuji se hlavně na psaní o jídle, nejčastěji rozhovory a reportáže.

3. Jak se vám líbí na naší škole?

Na škole se mi líbí moc, ačkoliv jsem tu teprve třetí týden, takže to není úplně

dlouhá doba na to, abych mohla celkově hodnotit. Ale první dojmy mám pozitivní, moc se mi líbí moje kancelář, moje kolegyně v poradenském centru je také skvělá, je tu dobrá spolupráce s asistenty pedagoga.

4. Jaké byly vaše oblíbené předměty ve škole?

Moc mě bavil anglický jazyk, což mi zůstalo až doteď. Dále tělocvik a základy společenských věd.

5. Máte nějaké záliby nebo koníčky? Co ráda děláte ve volném čase?

Koníčků mám docela dost. Tím hlavním je jídlo a všechno kolem něj.

Hodně pečů a vařím a chodím na různé kurzy, abych se v tom zdokonalovala. Dalším koníčkem je cestování, zase hlavně za jídlem a potom to psaní – tím se to vše krásně propojí. Třeba jsem vyrazila na dva měsíce do jihovýchodní Asie, tam jsem chodila na kurzy, do tržnic a ochutnávala všechno možné

a pak jsem o tom napsala velkou cestovatelskou reportáž právě do Instiktu. Je toho spousta, co mě baví. Také ráda chodím na jógu a mám ráda jazyky.

6. S jakými představami jste nastoupila na naši školu?

To je dobrá otázka! (smích) Na školu jsem nastoupila s tím, že budu dělat něco, co mě baví, co jsem vystudovala, že se toho budu moct hodně naučit od kolegů, ale i od žáků.

7. Můžeme se na vás obracet, když budeme něco potřebovat? Kdy za vámi můžeme přijít?

Nastavila jsem to zde jako místo otevřených dveří, takže se za mnou můžete zastavit kdykoliv a s čímkoliv. Pokud by to pro někoho bylo z nějakého důvodu osobně nepříjemné, vedle dveří je taková schránka, do které můžete házet nějaké náměty nebo otázky. Také na chodbě nebo obědě mě můžete oslovit a domluvit se na schůzku.

8. Nejspíš vás tato práce baví, je na ní něco co vás vyloženě naplňuje?

Tím naplněním je asi jako v každé práci, když se něco povede a jsou vidět nějaké výsledky.

9. Na co se do budoucna nejvíce těšíte?

To je těžká otázka, já nemůžu říct, na co se nejvíce těším, když ani nevím, co mě čeká! (smích) Aktuálně se těším na to, až budu všechno a všechny znát, budu vědět, kde co je, a celkově se tu zorientuji.

10. Napadlo vás povolání

psycholožky na základní škole?

Chodila jsem na osmileté gymnázium, takže jsem základní školu opustila po páté třídě. Tehdy jsem o tom, co bych chtěla dělat, ještě moc nepřemýšlela, ale na gymplu mě to začalo napadat hodně brzo a už mi to zůstalo.

11. Chtěla jste dělat jiné povolání?

Bavilo mě právě to psaní. Tak jsem to chtěla nějak zkombinovat nebo nejlíp dělat oboje naráz. Nakonec to dopadlo tak, že práci psycholožky chci dělat profesně a žurnalistiku spíše jako koníček.

*Tereza Trojanová
a Ondřej Nedorost, IX. A*

Můžeš si vybarvit

ZIMA

Zima je jedno ze čtyř ročních období nastávajících na celé zeměkouli, kromě tropických oblastí blízko rovníku. Je období s nejnižšími teplotami a nejkratší dobou denního světla.

I když už 1. prosinec bereme jako zimní den, oficiálně zima začíná zimním slunovratem, který na severní polokouli připadá na 21. prosince a na jižní 21. června. Zimní období končí jarní rovnodenností, která je na severní polokouli zpravidla 23. března a na jižní polokouli 23. září. Příčina zimy je způsobená odkloněním polokoule od Slunce. Dopadá na ni totiž méně slunečních paprsků pod jiným úhlem a to vede k menším teplotám. Zima se projevuje zejména mrazem a sněhem.

ZAJÍMAVOST: **Hlohová zima** – Typ zimy, který se vyznačuje nízkou teplotou pod bodem mrazu a námrazami. Všechny stromy ztrácejí listy až na hloh (odtud pochází název).

Zima je také rájem pro sportovce. Můžou provozovat alpské lyžování, běh na lyžích, snowboarding, skoky na lyžích, sáňkování, bobování, lední hokej, krasobruslení, rychlobruslení, biatlon, curling a mnoho dalších. Zimním sportům jsou věnovány zimní olympijské hry, které se pořádají každé čtyři roky. Zatím poslední hry byly uspořádány v únoru 2014 v ruském Soči. Následující ZOH bude hostit jihokorejský Pchjongjang (2018).

Ale myslím, že se nebudu mýlit, když řeknu, že z celé zimy máme stejně

nejradši Vánoce, že jo? Těm předchází doba adventu. To jsou vždy čtyři neděle před Štědrým dnem, kdy si zapálíme svíčku na adventním věnci. To má symbolizovat dobu klidu a odpočinku. I když v této době maminky pečou cukroví, uklízí apod... Odpočinek to pro ně teda zrovna není. My se už nemůžeme dočkat Ježíška, a tak s netrpělivostí odpočítáváme dny, a když se konečně dočkáme 24. prosince, jsme celí napjatí, co večer najdeme pod stromečkem. Ale Vánoce nejsou jen o dárcích! Což by si možná měl každý z nás uvědomit. Je to čas, kdy oslavujeme narození Ježíše Krista. Především je to den, kdy bychom měli být všichni spolu a být na sebe hodní. Na Štědrý den známe i mnoho zvyků a tradic, jako jsou třeba: **házení pantoflem**, to aby dívka zjistila, jestli půjde pryč z domu, popř. jestli se vdá, **pouštění lodiček**, které nám řeknou, zda strávíme příští rok pohromadě nebo se od nás někdo blízký oddělí, **rozkrojení jablka**, abychom věděli, jestli budeme zdraví nebo ne, **schovávání mincí pod talíř nebo šupin do peněženek**, pro bohatství po celý rok,... a tak dále, a tak dále... Měli bychom také celý den držet půst, protože jinak neuvidíme „zlaté prasátko“, maximálně ke snídani vánočku nebo mazanec, k obědu houbového kubu nebo čočkovou polévku. Na Štědrovečerní večeři je zvykem podávat kapra s bramborovým salátem, ale nevyhledává-li někdo kapra, může si dát i jinou rybu. Ke

štedrovečernímu stolu bychom měli usedat s vycházející první hvězdou, což je zhruba kolem 17. hodiny. Na stole by mělo být nejméně osm druhů jídel, jako jsou například: ovoce, cukroví a jiné. Při slavnostní večeři je také zvykem, že posloucháme vánoční koledy, které k tomuto času neodmyslitelně patří. A konečně přichází ten šťastný moment, kdy se všichni přesuneme ke stromečku a začneme s rozbalováním dárků. Málem bych zapomněla na pohádky, které během Vánoc mnozí z nás s oblibou sledují, a tak se stává už i takovým zvykem, že vždy je na Vánoce nová pohádka, na kterou se celá rodina hrozně těšíme. Křesťané chodí na půlnoční mši, kterou ukončí večer. Většinou nás mrzí, že tento krásný den končí a další takový je zase až za rok. Po Štědrém dnu jsou ještě dva státní svátky, a to Boží hod a 2. svátek vánoční. Ovšem musím říct, že Vánoce nejsou jediným svátečním obdobím v zimě. Jsou tu třeba i dny, jako den Sv. Barbory, kdy si dívky dávají do vázy větvičky, tzv. barborky, a čekají, jestli jim do Vánoc vykvetou, nebo Sv. Mikuláše, který chodí spolu s čertem a andělem obdarovávat hodné děti. Tyto jsou sice běžné pracovní dny, ale i tak je máme poznačené v kalendáři.

Prosinec ukončíme Silvestrem, který se slaví 31. 12. a po odbití půlnoci vítáme nový rok. Nový rok je také sváteční den, ovšem souvisí spíše s budováním naší České republiky, je to totiž Den obnovy samostatného českého státu.

Tímto bohužel svátky, a nám i prázdniny, končí. Ale nesmutněte! Ještě nás čeká pololetní vysvědčení a s ním i pololetní prázdniny, které letos vyšly na pátek, takže budeme mít prodloužený víkend ☺!

Barbora Čechová, IX. A

Jazykový kurz v Německu

Letos jsme my, žáci devátého ročníku, kteří jsme si zvolili jako volitelný předmět konverzaci v německém jazyce, dostali možnost podívat se, jak se žije v Německu. Zúčastnili jsme se jazykového kurzu, který se konal v termínu 8. až 14. listopadu. Doprovod nám dělaly naše dvě úžasné paní učitelky – Eva Treuová a Jana Odehnalová.

Ráno 8. 11. jsme měli sraz, podobně jako u všech výletů, u rosického zámku. Odjížděli jsme společně s osmáky, kteří mířili do Anglie. Okolo tři čtvrtě na sedm ráno si pro nás přijel velký oranžový autobus. Všichni jsme si posedali na svá místa a zavazadla byla také tam, kde měla být, což bylo velmi důležité, protože pro nás deváťáky končila cesta v německém Augsburgu, zatímco osmáci pokračovali dále. Všichni jsme s tím počítali, jen řidiči to zjistili před autobusem. Během cesty jsme ještě dostali ponaučení typu: „Prosím vás, čůrat budete vsedě, i kluci! Nepotřebujeme uklízet po vás počůrané prkýnko. My vidíme, co tam děláte!“ nebo: „Do sítěk patří pouze brýle nebo noviny! Ne aby vás napadlo tam strkat něco jiného, sítky jsou pak

vytahané a děravé!“ Takže ve výsledku to vypadalo tak, že jsme mohli pouze rovně sedět, podotýkám že samozřejmě PŘIPOUTANÍ a dívat se a ničeho se nedotýkat. Páni řidiči zvolili velmi zajímavou trasu, protože jsme jeli 6 hodin jen k hranicím. Od Rozvadova do Augsburgu trvala cesta kolem 3 hodin.

Až už jsme byli tak v půlce Německa, slyšeli jsme rozhovor řidičů, ve kterém se dohadovali, kde vlastně ten Augsburg je? No, dojeli jsme a to je hlavní. Sice na nás rodiny čekaly na nějakém úplně jiném místě, ale netrvalo dlouho a přišlo se na to. Na místě zavládl nehorázný chaos, ale vše nakonec dobře dopadlo a my odjeli se svými hostitelskými rodinami. Všichni tak rychle zmizeli, že jsme se ani nestačili domluvit s paní učitelkou, co máme druhý den dělat a jak se vlastně dostaneme před naši školu nebo kde vůbec bude sraz. Zkrátka, nevěděli

jsem nikdo vůbec nic. Naštěstí nám pán, který si přijel pro naši pětičlennou skupinku holek maličkým autem, všechno ukázal a večer jsme se dokonce i dozvěděli, že ten složitý plán cesty, který nám dneska odpoledne ukazoval a my na něj hleděli s otevřenou pusou, poněvadž jsme mu nerozuměli ani „ň“, budeme potřebovat už zítra ráno, kdy

nás vypustí ráno z domu a my se budeme muset městskou hromadnou dopravou dostat až ke škole.

Ráno, v pondělí 9. 11. jsme se tedy nasnídali, naše náhradní maminka nám udělala balíček na oběd a my jsme vyrazili odhodlané vydat vstříc hromadné dopravě. Pohltila nás neskutečná radost, když jsme dojeli na předem smluvené místo a zjistili, že jsme jeli správným směrem. Poté jsme se vydali ke škole, která byla od autobusové zastávky vzdálená asi 100 metrů, tam jsme počkali, až přijedou i ostatní a všichni jsme se

utíkali učit německy. Zjistili jsme, že během vyučování s námi nesmí být paní učitelky a musíme se s jazykovou bariérou nějak vypořádat sami. Naštěstí jsme dostali velmi příjemného pana učitele, který byl pro každou srandu, navíc se nám vyučování snažil vždy něčím obohatit, takže to vůbec nebyla nuda, jak jsme se předtím obávali. V hodinách jsme například hráli různé hry na rozšíření slovní zásoby nebo jsme dělali projekt o České republice, který jsme poté prezentovali. Ve čtvrtek nás dokonce v rámci výuky poslali na místní trhy, kde jsme se prodávajících museli ptát na různé otázky. To nám přišlo hodně přínosné, zde jsme si zlepšili své jazykové dovednosti. Zjistili jsme, že v praxi je němčina něco úplně jiného než v našich hodinách a konverzovat nás docela bavilo.

Odpolední programy byly také velmi zajímavé. Naši dvouhodinovou přestávku mezi ukončením vyučování a odpoledním programem jsme trávili v McDonaldu, kde jsme všichni byli připojení na Wifi. Tento pobyt jsme také vnímali jako takovou odvykací kúru, poněvadž nám od agentury bylo zakázáno v rodinách podávat heslo. Prý aby nás tam nic nerozptylovalo a mohli jsme se soustředit pouze na zdokonalování jazyka. Stejně jsme po večerech seděli zavření v pokojích a měli tak trochu depku, co přijde druhý den. Na druhou stranu se zase mnohdy prohloubila naše přátelství...

Po skončení polední přestávky nám začaly odpolední programy. To jsme šli

např. do Textilního muzea, kde kromě různých materiálů byla i móda začínající někdy v období 1. republiky. Muzeum bylo interaktivní, a tak jsme si tam mohli i ledacos vyzkoušet.

Další výlet byla prohlídka města Augsburg. Zde jsme poznali všemi milovanou průvodkyni Ilonku. Vůbec všechny výlety s ní byly zajímavé, protože Ilonka ani nenechala paní učitelky, aby nám to vysvětlily a začala do výkladu míchat bavorské nářečí a bavila se tím, že jí všichni přestáváme rozumět. Navíc chodila strašně rychle, takže jsme ani nestíhali si památky prohlížet. Také velmi často skákala paním učitelkám do řeči, takže jsme se nic nedozvěděli. Prohlídku města jsme začali v gotické katedrále, kde byly dokonce ještě zbytky původní stavby z doby starověkého Říma. Viděli jsme i radnici, která byla na tehdejší poměry dost obrovská. Dále jsme pokračovali prohlídkou Fuggerova městečka. To jsou domky, které nechal postavit v 16. století bankéř Jakob Fugger pro nemajetné občany. Na to, že lidé platili, a vlastně platí dodnes, 0,88 Euro za rok, je to tu velmi útulné a poměrně luxusní bydlení. Jak jsme se ale později dozvěděli, obyvatelé musí v Augsburgu bydlet více než 30 let, musí být křesťané a nesmí nic vlastnit, ani jezdit někam na dovolené. Tak jsme nakonec s paní učitelkou usoudili, že takto bychom bydlet nechtěli. Na konci tohoto programu nás ještě čekala návštěva Zlatého sálu, kterým se pyšní augsburská radnice. Sál byl nádherný,

celý ze zlata, Nejvíce nás ovšem překvapilo, že na jeho výstavbu byly použity pouze 2 kg zlata.

Další, asi nejzajímavější výlet byl do Mnichova.

Ilonka se opět vyznamenala a my z výletu kromě nákupu nemáme skoro nic. Šli jsme kolem budovy NSDAP, kde Hitler činil veškerá svá rozhodnutí.

Poté následoval běh do městské brány přes několik kostelů, náměstí kolem davu lidí. No, tak jsme si pěkně prohlédli Mnichov. Nejvíce máme nastudované CaC a NewYorker. Aspoň, že jsme si nakoupili pár pohledů. Také jsme zde zjistili, že krize s uprchlíky je opravdu velká.

Ovšem nejzajímavější byl čtvrtek 12. listopadu! Únava, ponorková nemoc a odpolední program nás dorazil. Tady nás Ilonka naštvála nejvíc. Rozdělili jsme se do tří skupin a každá skupina dostala jednu paní učitelku. Na nás samozřejmě vyšla Ilonka. Mělo to být Po stopách Martina Luthera. Nejprve si Ilonka mlela pořád jenom svoje a dávala nám otázky, kterým jsme opravdu nerozuměli a občas jsme museli zajít i do nějakého obchodu poblíž, aby nám to tam vysvětlili, protože tam byli velmi milí lidé. Ovšem zlatý hřeb toho všeho byl, že se nám

Ilonka ztratila. Po dvacetiminutovém hledání a čekání před kostelem, kde jsme se rozešli, jsme to vzdali a spěchali vyřízení za zbylými skupinami. Poté

jsme zjistili, že se na nás Ilonka celou dobu s úsměvem dívala, jak jsme ji hledali, a v klidu si telefonovala.

Poslední program byl odpolední bowling, který jsme si užili.

Večer před odjezdem nám naše rodiny oznámily, že pro nás přijede autobus už v 6 hodin ráno, takže budíček bude v 5, což pro nás po tom vyčerpávajícím týdnu bylo nepředstavitelné.

Vstali jsme!! Autobus dokonce přijel i na čas a my jsme plní zážitků vyrazili zpět domů. V Rosicích už na nás čekali rodiče, kteří byli rádi, že jsme se v pořádku vrátili domů, protože zrovna z pátku na sobotu byl v noci ve Francii teroristický útok a Německo i Francie chtěly uzavřít hranice.

Celý týden hodnotím kladně a hlavně jsme plní neuvěřitelných zážitků, na které budeme ještě dlouho vzpomínat!

Barbora Čechová, IX. A

Rosník uspěl i v celostátním kole soutěže Školní časopis roku 2015

Dne 30. 11. se vybraní žáci z redakce časopisu Rosník zúčastnili slavnostního vyhlášení výsledků celostátního kola soutěže Školní časopis roku 2015. Jak to celé probíhalo, popsaly žákyně, které se slavnostního vyhlášení zúčastnily.

Anežka Formánková (VIII. A): Čas rychle utíká a doběhl do bodu dne 30. 11., kdy tři členové naší redakční rady měli zase možnost zajet si do Brna a reprezentovat náš časopis mezi ostatními favority, protože jakožto vítěz krajského kola měl Rosník jasný nárok postoupit do kola celostátního. Konkurence byla velmi tvrdá. Hned po příchodu na nás ze stolů koukaly barevné i nebarevné titulní stránky, s vánočními i podzimními náměty a se jmény, které nám připomněly minulý boj. Některé z nich vypadaly opravdu profesionálně, jiné byly zase ve fázi,

kdy je potřeba doladit ještě některé detaily. Celkem se soutěžilo ve třech kategoriích a to 1. stupeň, 1. a 2. stupeň a 2. stupeň. Před vyhlášením nás však jako minule čekaly workshopy specializované na různá témata. Speciální workshop byl věnovaný i pedagogům.

Já jsem si vybrala workshop se zajímavě znějícím

tématem: Jsou novináři zlí?, který se zabýval typy a šířením médií a šířením informací a také prací novináře a žurnalisty.

Vysvětloval některé rozdíly (např. mezi žurnalistikou a PR), mluvil

o tom, které typy zpráv média preferují, i o tom, jak by se měl člověk chovat, když poskytuje rozhovor novináři. Přednáška byla doplněna o osobní zážitky přednášejícího, jenž byl sám bývalým novinářem. Obohatil nás o mnohé informace, které budeme jistě potřebovat při psaní příštích článků do našeho časopisu. V jednu hodinu začalo vyhlášení. Rosník získal v kategorii pro 1. a 2. stupně 2. místo za obsah časopisu a celkově se umístil jako čtvrtý. Myslím si, že i letošní soutěž školních časopisů si Rosník bude moci připsat mezi své triumfy.

Lea Petřivalská (VIII. A): V celostátním kole soutěže bylo zastoupeno velké množství časopisů z celé republiky. V naší kategorii časopisů 1. a 2. stupně soutěžilo celkem 66 časopisů. Po tradičních workshopech, ve kterých jsme od pedagoga z fakulty žurnalistiky MU získali mnoho zajímavých informací ze světa médií, nastalo vyhlášení výsledků soutěže. K našemu potěšení se Rosník udržel v celorepublikové špičce a získal dvě krásná ocenění.

Vladimíra Odehnalová (V. C): Letos poprvé jsem se vypravila s Rosníkem na tak velkou soutěž. Hned ráno u autobusu nás překvapila nádherná duha. Hned jsme měli lepší náladu. Ve škole, kde se konala soutěž, bylo na chodbě hodně různých časopisů.

Dostali jsme tabulku, do které jsme měli hodnotit náš časopis. Po slavnostním úvodu jsme se rozdělili do workshopů. Povídání bylo zajímavé. Po občerstvení nastal nejdůležitější okamžik,

vyhlášení výsledků. Všichni jsme byli napnutí. Nakonec jsme získali 2. místo za obsah časopisu. Radost nám udělalo

i čtvrté místo v celkovém hodnocení. Myslím, že je to velký úspěch.

Na závěr bychom chtěli poděkovat všem redaktorům i přispěvatelům do našeho časopisu za jejich celoroční práci. Nejvíce se o úspěch zasloužila redakční rada, která pracovala v minulém školním roce. Jmenovitě to byli Vladimíra Odehnalová, Nela Burianová, Veronika Dušková, Denisa Hlavůňková, Anežka Formánková, Lea Petřivalská, Kateřina Kolibáčová, Ondřej Nedorost, Barbora Čechová, Kristýna Tůmová, Lenka Horáčková, Andrea Mecerodová, Jan Meceroda a Václav Špička. Náš časopis je k dispozici všem čtenářům na webových stránkách ZŠ Rosice, v Kulturním a informačním centru Rosice a v knihovně.

Za redakci časopisu

**Mgr. Jana Odehnalová
a Ing. Gabriela Folvarčíková**

Mikuláš ve škole

Dne 4. 12. 2015 jsem se se skupinou deváťáků vydala dělat čerta, Mikuláše a anděla. Ráno jsme se sešli v kabinetu

paní učitelky a šli jsme se připravit. Převlékli jsme se do kostýmu a vydali jsme se strašit i rozdávat radost dětem do prvních, druhých a třetích tříd. Dětem jsme rozdali nadílku a zlobivé děti jsme pomalovali černou barvou na obličej. Až jsme prošli všechny třídy, tak jsme se nachystali a šli jsme do mateřské školky na Smetanovu. Tam jsme také obdarovávali, ale i pokárali a rozdali dětem nadílku. Poté jsme se vrátili do školy. Tam jsme se zpátky převlékli do

svého oblečení a šli na další vyučovací hodinu. Tento den se mi velice líbil, protože mě bavilo dělat radost dětem.

Daniela Führlingerová, IX. B

Také v letošním školním roce se skupinka deváťáků proměnila ve dva anděly, jednoho Mikuláše a dva čerty a vydali se strašit a rozdávat radost dětem, jak po škole, tak i do školky. Děti se smály, ale i plakaly. Čerti byli nemilosrdní a v mžiku vtrhli do tříd a strašili děti. Ale pak nastoupili andělé a rozdávali úsměvy a radost. Mikuláš jako každý rok se zeptal, kdo byl hodný a kdo zlobil. Zlobivým dětem čerti načmárali na tvář černé čáry, aby se poznalo, kdo zlobil. Ovšem v mateřské školce, kterou jsme také navštívili, tam se děti bály o něco více. Mikuláš měl seznam dětí, které zlobily, maličko je pokáral a ony musely slíbit, že už budou hodné a nebudou zlobit. Řekly nám taky moc krásné básničky, které mi udělaly velikou radost. S dětmi jsme

se rozloučili a šli zpátky do školy, kde se z nás stali opět lidé a kostýmy anděla, Mikuláše a čerta, ty na rok zase odložíme.

Tento den byl velice vydařený, bylo krásné dětem dělat radost. Paní učitelka nám se vším pomohla a snažila se ve všem vyhovět.

Monika Holešovská, IX. B

Vánoční výstava

Na naší škole se uskutečnila tradiční vánoční výstava.

Výstava probíhala v přízemí ve třídě 4. B, kde si mohli žáci i návštěvníci

V ostatních třídách na prvním stupni byly k vidění práce, sešity a výkresy, které žáci dělají ve vyučování. Zaujaly například čtenářské deníky ve 3. B, které žáci vytvářejí v rámci čtenářských dílen. U paní učitelky Žákové byly dílny, kde si mohli rodiče s dětmi vyrobit svícínek zdobený fimo hmotou. V jídelně bylo ovoce a vánoční pečivo, takže takové malé občerstvení. V učebnách fyziky a chemie bylo možné vidět různé pokusy, které byly velice zajímavé a povedené. Navíc si je mohli všichni vyzkoušet. V učebně literatury probíhaly čtenářské dílny. V aule zase divadelní kroužek PŠT-ROSICE hrál divadelní představení Potrhlá Andula. Veselá pohádka zaujala žáčky z družiny i další malé diváky, kteří na představení přišli. Celá výstava společně s dalšími akcemi ve škole se velmi povedla.

Natálie Horáková, VI B

zakoupit nějaký vánoční výrobek. Naše třída vyráběla svíčky ubrouskovou techniku s vánočním motivem. Na výstavě byly také různé vánoční dekorace, keramické výrobky nebo třeba také ptačí budky.

Vánoční vystoupení

Každý rok naše škola pořádá vánoční vystoupení, na kterém žáci prvního i druhého stupně předvedou, co doposud pilně cvičili. A tak jsme ani letos nezaháleli. Vystoupení se konalo v Zámeckém kulturním centru 15. 12. 2015 v časovém rozmezí 16.00 až 18.30 hodin. Ona ta akce totiž byla ještě rozdělená na části. Od 16.00 začínal s besídkou první stupeň a po krátké přestávce následovalo pásmo stupně druhého.

Děti z 1. stupně zde předvedly opravdu krásná a milá představení, která jistě musela jejich rodiče zahřát u srdce. Jako první vystupovala školní družina s trochu zmodernizovanou pohádkou Jak šel Honza do světa. Pohádka byla vtipná a moc pěkně provedená. Ovšem lehké to rozhodně neměli ani žáci 2. C, zejména Jakub Hoffmann a Lucinka Veverková, kteří sólově zahráli koledy na své hudební nástroje. Kubík zapískal

na flétnu Pásli ovce Valaši a Lucinka nám na klavír zahrála koledu Nesem vám noviny. Třída 2. C musela jistě celé pololetí doslova dřít, protože vystoupení měli opravdu požehnaně. Po krásně zahráných koledách nám ještě celá třída zazpívala písně nesoucí názvy Vánoce a Ženich pro paní Zimu. Svoje pásmo pak děti ukončily tanečkem na píseň Zima, zima, zima. A v druhých třídách jsme pokračovali dál. Čekala na nás třída 2. B, která si připravila písničky a básničky hodící se

k zimnímu času. Dokonce i tady Natálka Ježková doprovázela své spolužáky hraním na zobcovou flétnu. Po krásném vystoupení si třída 4. A připravila opravdu něco

speciálního, tzv. BAG DANCE. Tento BAG DANCE spočíval v „tanci“ ve spacácích. K tomu si žáci sami dokonce složili i básničku! Jejich vystoupení bylo opravdu humorné, záživné, především originální a moc pěkné. Po spacácích následovala třída 2. A, která nastudovala hudební pohádku Ať žijí duchové! a hravě nám ji předvedla.

Všechny děti byly moc šikovné a hlavně odvážné. Dokonce možná odvážnější, než jejich starší spolužáci.

Následovalo pásmo druhého stupně, které začalo zhruba v 17.15 hodin. Toto pásmo započali žáci šestého ročníku, kteří si pro nás připravili píseň od Jaroslava Uhlíře a Zdeňka Svěráka – Prosinec. V hudebním duchu se představení neslo dál, protože na příčnou flétnu jsme já a Tereza Veverková zahrály jednu

z nejznámějších muzikálových písní vůbec – Fantom opery. Poté jsme plynule přešli, my žáci 9. ročníku, k prezentaci, která se vázala k našemu listopadovému jazykovému pobytu v německém Augsburgu. Prezentace nás i diváky myslím bavila, protože to bylo zase takové ozvláštnění večera a my se mohli pochlubit svými zážitky, které jsme v Německu pochytili. Po prezentaci na scénu přišli žáci sedmých tříd s vánočními písněmi „A od těch časů“ a „Purpura“. Dále, (abyste si představili, jak to vypadalo v našich hodinách v Německu), si připravili členové dramatického kroužku PŠT-Rosice scénické čtení s názvem Pan Kaplan a houby. Po zábavném

vystoupení se nám chtěli i žáci 8. ročníku pochlubit jazykovým kurzem, tentokrát v Anglii, a přišli se známou anglickou písní od skupiny The Beatles „Let it be“. Tato píseň je už sama o sobě moc krásná, ale osmáci ji dovedli zazpívat opravdu skvěle. Stejně tak skvěle nám dokázaly zazpívat žákyně 9. B v čele s Míšou Dudovou,

která k tomu i jako podklad zahrála na kytaru. Zpěváků na této škole budeme mít asi opravdu hodně, protože i další vystoupení bylo pěvecké.

Tentokrát jsme se už přenesli zpět do České republiky a Lucie Šoltésová nám zazpívala píseň Teď královnou jsem já ze slavného muzikálu Kleopatra. Jenže k Vánocům patří neodmyslitelně i pohádky, a tak divadelní soubor PŠT-Rosice opět zaperlil s pohádkou Potrhlá Andula. Tato pohádka byla na motivy Františka Kožíka.

Také 2. stupeň to celé zvládl bravurně a myslím, že rodiče na ně mohou být opravdu pyšní ☺!

My jen doufáme, že se vám všem celá vánoční besídka líbila a příští rok se zase těšíme!

Barbora Čechová, IX. A

Školní družina. Vánoční ohlédnutí

Ten správný adrenalin začal už v listopadu příjezdem sv. Martina na bílém koni. U příležitosti oslav sv. Martina v našem městě jsme se pustili do výtvarného tvoření. Děti se

snažily nakreslit co nejlepšího Martina. Výkresy pak byly použity na výstavce na zámku. Práce byly tak zdařilé, že bylo těžké mezi nimi vybrat ty nejhezčí.

Mikuláše jsme oslavili workshopem Pískohraní. Do ZŠ přijela parta z Valašského Meziříčí. Děti si vybraly vánoční motivy a pod vedením asistentů zhotovily dárky pro své nejbližší. Tím ovšem vánoční kumštování pouze začalo. Již tradičně naše škola pořádala prodejní vánoční výstavku. Svými výrobky přispěla i školní družina. Tradicí se rovněž stala i šňůra vánočních vystoupení, a to pro veřejnost na zámku, pro důchodce a dvě vystoupení

pro mateřské školy. Školní družina si připravila muzikálovou pohádku Jak šel Honza do světa. Vystoupení pro seniory a děti ze školky byla rozšířena o další pohádku O Červené Karkulce a o pásmo koled. Pro seniory a malé děti hrajeme obzvláště rádi. Je to totiž velice vděčné publikum. Jakou větší odměnu bychom si mohli přát než je potlesk, radost smích a rozzářené oči.

Po tomto opravdovém maratonu jsme si zasloužili odměnu i my. A ta přišla v podobě vánoční besídky v jednotlivých odděleních družiny. Vyzkoušeli jsme si některé vánoční tradice, pochutnali jsme si na vánočním cukroví a děti dostaly nové hračky, které obohatily hrací potencial ŠD. Doufám, že jste si vánoční svátky užili

i vy. My tedy rozhodně ano.

*Helena Jurová
vedoucí ŠD*

Zprávy z parlamentu

Jak již bylo zmíněno v minulém čísle, jedním z hlavních cílů, které si žákovský parlament vytyčil na letošní školní rok, byla organizace tematických dnů. Rozhodli jsme se, že do soutěže zapojíme jak první, tak

i druhý stupeň a výsledky rozdělíme tak, že každý stupeň bude hodnocen zvlášť.

Prvním dnem, který jsme zorganizovali, byl den v kravatě a košili. Jako pravidlo jsme přitom zvolili, že za splněný úkol se počítá pouze skutečnost, že je žák oblečen jak do košile, tak do kravaty, popřípadě má místo kravaty motýlka.

Akce se konala 9. 12. 2015 a dle našeho názoru se velmi vydařila. Všichni jsme byli překvapeni, jak košile a kravata z nás udělaly úplně jiné lidi. Trošku nám vážla organizace celé akce. Například jsme úplně zapomněli na

sčítání jedné třídy a jedna třída, jelikož neslyšela hlášení školního rozhlasu, se akce nezúčastnila. Ale žádný učený z nebe nespadl a tak jsme všechny chyby probrali a určitě se nebudou příště opakovat. Tímto se omlouváme.

Dalším naplánovaným dnem byl den

v karnevalové masce. Zvolili jsme stejný termín, ve kterém byl i den otevřených dveří pro rodiče žáků naší školy, a mysleli jsme, že alespoň rodiče uvidí, že se ve škole dá zažít i legrace

a že zde může být i super atmosféra. Někteří učitelé náš názor ale nesdíleli. Báli se, že v hodinách nebude klid a děti se nebudou soustředit. Přesunuli jsme tedy termín na další týden.

Den v karnevalových maskách proběhl pak již bez sebemenších problémů, všechny třídy byly včas informovány, spočítány a vyhodnoceny, čímž se nám

mohli spolupracovat na projektu ZDRAVÉ MĚSTO ROSICE. Takže jsme organizaci dalšího tematického dne odložili a těšíme se na spolupráci

velmi ulevilo.

Na prvním stupni zvítězila třída 3. B, na druhém místě byla 2. C a 5. A, Na druhém stupni první tři místa obsadily třídy 7. A, 6. B a 6. A.

Dalším dnem měl být den v županu, jenomže nás oslovila paní Plchová z města a navrhla nám, že bychom

s městem.

V neposlední řadě bychom mohli zmínit, že jsme vytvořili nové logo, posuďte sami, zda se nám povedlo či nikoli.

*za žákovský parlament
Mgr. Zbyněk Minařík*

Pozdrav od EKO-týmu

Adoptování zvířat v brněnské ZOO

Již před řádkou let se naše škola stala adoptivními rodiči zvířat brněnské ZOO. Samozřejmě jste to vy, žáci a vaši rodiče, kterým se podařilo tuto tradici a pomoc brněnské ZOO udržet.

Jak taková pomoc funguje a kam vaše peníze jdou? Brněnská ZOO má seznam zvířat, na která je možno přispívat. Každému zvířeti v seznamu je přiřazena určitá adopční suma, která by měla zhruba odpovídat ročním nákladům na chov jednotlivce tohoto druhu. Pokud zvolíte plnou cenu za adopci zvířete, stáváte se adoptivním rodičem. My v loňském roce jsme zvolili tato zvířata: *páv korunkatý, klokánek králíkovitý, ara zelenokřídlý, labuť koskoroba, rys kanadský, psoun prériový*. Těmto zvířátkům jsme adoptivními

rodiči. Celkově přispíváme každoročně částkou vyšší než 10 000 Kč. Přesvědčit se můžete na stránkách brněnské ZOO.

<http://www.zoobrna.cz/podporu-nas/adoptivni-rodice-a-sponzori>

Odměnou za tuto pomoc nám je nejen dobrý pocit, že pomáháme, ale i volné vstupenky do ZOO pro některé ročníky dětí. Také najdete při návštěvě Zoo jméno naší školy na seznamu dárců a u našich adoptovaných zvířat název naší školy s poděkováním za sponzorství.

Mgr. Pavla Šoltésová

Čím budu? Tak trochu jiná anketa...

Tuto otázku si kladou naši deváťáci společně s jejich rodiči. Doma hledají na internetu, obcházejí Dny otevřených dveří na různých školách a pečlivě zvažují, která škola odpovídá jejich zájmům a přáním, ale také jejich znalostem a schopnostem. Určitě byl moc užitečný Veletrh středních škol, který se uskutečnil 19. listopadu 2015 na naší škole. Pozvání přijalo mnoho zástupců z okolních i brněnských středních škol. Žáci a rodiče také vyrazili na Veletrh středních škol v Brně.

Nic se ale nevyrovná osobní zkušenosti. Oslovili jsme proto naše absolventy, kteří přišli školu navštívit v rámci předvánočních akcí, aby se s námi podělili o klady a zápory svých nových škol. Samozřejmě každý vnímá trochu jinak, nelze proto názory brát jako dogma. Ale třeba vám o jednotlivých školách něco napoví a pomohou při vašem rozhodování.

Většina našich absolventů dojíždí do Brna autobusem nebo vlakem a pak městskou dopravou. Cestování jim trvá přibližně asi hodinu. Skoro všichni to berou jako nevýhodu. Přece jen v Rosicích ve škole byli za chvíli. Mnohem kratší je cesta na Gymnázium v Zastávce. Pozitivněji než toto gymnázium bylo hodnoceno Gymnázium Brno, Vídeňská. Na tomto gymnáziu jsou prý velmi příjemní učitelé i spolužáci. Zastávecké

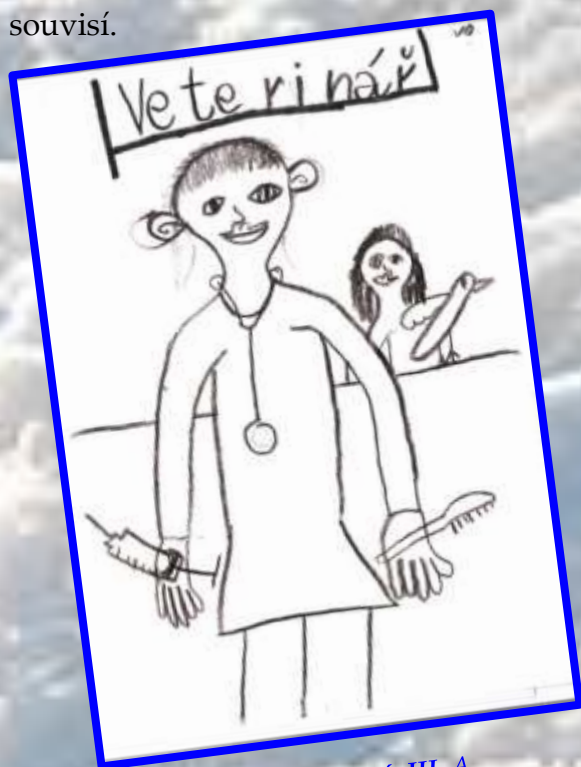
gymnázium má zase podle názorů žáků dobrou studijní úroveň. Na Střední škole technické a ekonomické na Olomoucké si oslovený žák oblíbil zejména praktické vyučování v dílnách a tělocvik. Trochu ho mrzí, že na škole je málo holek. Jiný žák tuto školu považuje za velmi moderní a dobře technicky vybavenou. Naopak studentovi Střední průmyslové školy na Sokolské se moc nelíbí prostředí školy, připadá mu ponuré a staré. Obchodní akademie na Kotlářské připadá jednomu dotázanému docela fajn a rozhodně nelituje své volby. Jinému studentovi se v této škole vůbec nic nelíbí a nejraději by odešel. Pozitivně je hodnocena Obchodní akademie ve Zlíně. I bydlení na internátě se bere jako výhoda. Velmi dobře v hodnocení dopadly SOŠ Fortika a Střední škola grafická v Brně. Na těchto školách je oceňováno zejména praktické vyučování. Spokojený je i student Bezpečnostně právní akademie v Brně. Líbí se mu vztahy se spolužáky a vůbec celá škola. Doufáme, že jsme vám ještě více nezamotali hlavu, ale možná vás to naše vyzvídání inspiruje a vyhledáte si staršího kamaráda, který studuje školu, pro kterou se chcete rozhodnout. Rozhovor s ním vám může hodně napovědět.

Tak držíme palce!!!

Redakce časopisu Rosník

Čím budu? Něco na pobavení.

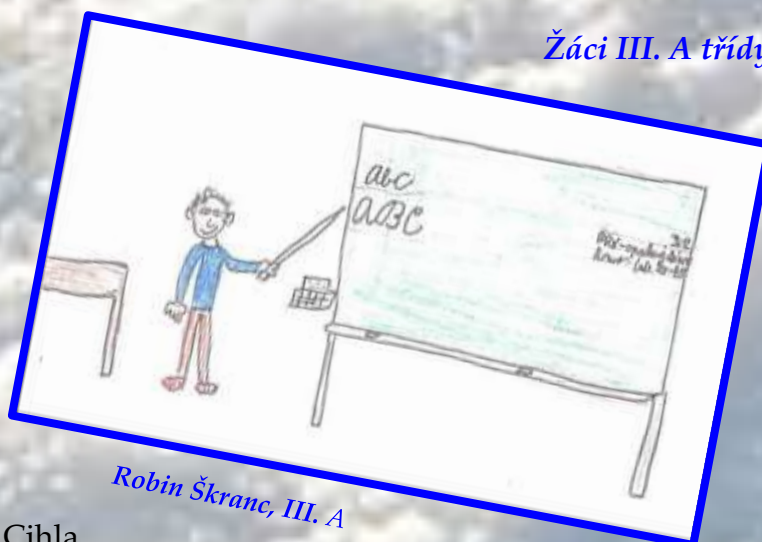
V prosinci se také naši třetíci zabývali otázkou, čím jednou budou. Téma „Co kdo dělá?“ se jim vloudilo i do hodin českého jazyka. Učili se totiž o slovesech. Myslíte si, že je to látka nezábavná a nudná? Ani náhodou. Přečtěte si, s jakou fantazií se pustili do trochu legračního úkolu. Měli napsat názvy různých povolání a k nim příjmení, které s povoláním nějak souvisí.

*Viktorie Quittová, III. A**Adéla Prchalová, III. A*

Záchranář	Petr Vozíček
Policista	Roman Zastavil, Petr Pouto
Zahradník	Adam Mrkvička, Růžena Pivoňková
Tesař	Roman Střecha
Lékař	Petr Pilulka, Pavel Bacil
Švadlena	Lucie Nitková, Tereza Jehličková
Kuchař	Václav Vařečka, Jakub Omáčka

A co z toho vzniklo?**Posuďte sami.**

Bagrista	Slávek Kabina
Hasič	Pavel Požár
Vrátný	Kuba Závora
Brusič	František Tupý
Cukrář	Pavel Dortík
Mechanik	Alex Klíček
Lesník	Jan Dub
Řezník	Marek Krkovička
Zedník	Jan Lopata, Karel Cihla

*Robin Škranc, III. A**Žáci III. A třídy*

Hudba 21. století

ADELE

Už od malička se mi moc líbí filmy Jamese Bonda. K těm posledním patří Skyfall, ke kterému úvodní znělku nazpívala známá zpěvačka Adele. Já osobně jsem ji teda do té doby ještě neznal, ale když jsem tu písničku poprvé slyšel, hned jsem si ji oblíbil a začal poslouchat i její další písničky. Líbí se mi, jak je jedinečná, není jako tučt dalších zpěváků.

Dnes Adele patří k těm nejznámějším zpěvačkám. Její pravé jméno je Adele Laurie Blue Adkins. Narodila se 5. května 1988, dnes jí je tedy 27 let, pochází z Anglie. V roce 2008 vydala své první album (Album 19), to jí bylo 19 let. Všechny její desky tudíž vždy pojmenuje Adele a k tomu její věk, když je vydává. Za první svoji desku získala cenu BRIT Awards. Poté vydala ještě dvě alba (Album 21 a Album 25). K jejím nejslavnějším písničkám patří HELLO, která má už něco přes

miliardu zhlédnutí na internetové stránce YouTube.

Osobně bych vám doporučil se pustit alespoň jednu její písničku, protože

každá její písnička je originální a třeba zaujme i vás tak jako mě.

Martin Poláček, VI. B

Zdroje:

<https://www.facebook.com/adele/photos/pb.9770929278.-2207520000.1454803016./453423904278/?type=3&theater>

<https://www.facebook.com/adele/photos/pb.9770929278.-2207520000.1454803016./10153475736234279/?type=3&theater>

Lední medvěd

Váha:

U samců je 400 až 600 kg,
u samic do 400 kg.

Velikost:

Výška v nejvyšším bodě trupu je 1,5 metru, když se postaví na zadní, je vysoký 2,4 až 3,3 metru. Délka těla je 2,5 metru.

Délka života:

Dožívají se 20 až 25 let.

Zdroje obživy:

Hlavním zdrojem potravy jsou ryby a tuleni, za kterými se vydávají do chladných vod řek a moří i několik desítek kilometrů. Dospělému medvědovi vystačí jeden tuleň na šest až sedm dní.

Výskyt:

Žije v oblastech pokrytých věčným ledem a sněhem – ledové pustiny Evropy, Grónska, Severní Ameriky a severní Asie. Na všech těchto územích je chráněn a jeho lov se kontroluje. V současnosti se odhaduje, že žije asi 20 až 25 000 těchto medvědů.

Způsob života:

Jsou to tuláci, nemají svá stálá teritoria. V létě se medvědi přesouvají spolu s pohyblivými ledovými krami a následují je až do vzdálenosti 200 km od pobřeží. Ze všech medvědů je nejlepším plavcem. S otevřenýma očima a uzavřenými nozdrami se potápí pod hladinu až do hloubky dvou metrů a pod vodou vydrží až dvě minuty. Na tlapách má dokonce prsty spojené do poloviny plovací blánou.

Samice rodí zpravidla jednou za tři roky. Samice je březí 9 měsíců. Mláďata se rodí v listopadu a prosinci. Jsou poměrně malá a váží okolo 450 až 900 gramů. Rodí se holá, hluchá a slepá.

Zajímavosti:

- Mezi lidmi přežívá představa, že medvěd lední celou zimu prospí. To je omyl! Samci jsou aktivní celou zimu. Jen v nepříznivém počasí se nechávají zasypat sněhem, po čase opět slídí.
- Játra ledního medvěda jsou pro člověka nepoživatelná. Obsahují totiž příliš velké množství vitamínu A. Jejich požití tak zpravidla vyvolá nebezpečnou hypervitaminózu.
- Černý čenich medvěda ledního je za jasného dne viditelný dalekohledem až na vzdálenost několika kilometrů.
- Lední medvěd uplave až 100 km bez přestávky.
- Chlad snáší tento druh medvěda velmi dobře – jeho hustá žlutobílá srst ho totiž od okolního prostředí takřka dokonale izoluje.

Monika Přinesdomů, VI. A

Ověř si své znalosti

ZIMA

1. Jaký sport vystihuje tento obrázek?

- a) krasobruslení
- b) rychlobruslení
- c) hokej

2. Kdo u nás chodí na Vánoce?

- a) Santa Claus
- b) Děda Mráz
- c) Ježíšek

3. Kdy jsou vánoční svátky?

- a) 24., 25. a 26. prosince
- b) 24. a 25. prosince
- c) 23. a 24. prosince

4. Vločky jsou tvořené:

- a) ze zmrzlých obláčků
- b) ze zmrzlé vody
- c) z páry

5. Dopln mikulášskou pranostiku: Svatý Mikuláš ze sněhu hned...máš

- a) sněhuláka
- b) led
- c) vodu

6. Kdo to je?

- a) rychlobruslařka

Martina Sáblíková

- b) krasobruslařka Eliška Březinová

- c) snowboardistka

Šárka Pančochová

7. Jak je to se světlem na hromnice – o kolik je ho více? (jsou 2. února)

- a) o hodinu
- b) o dvě hodiny
- c) o 28 minut

8. Opadávají na zimu jehličky ze smrku?

- a) ano
- b) ne

9. Které z těchto zvířat uléhá do zimního spánku?

- a) zajíc polní
- b) prase
- c) slon

10. Co je to za rostlinu, které zdobí domov v zimě?

- a) vánoční růže
- b) vánoční hvězda
- c) narcis červený

(Pozor, dvě odpovědi jsou správné!)

Kristýna Tůmová, IX. B

1. b), 2. c), 3. a), 4. b), 5. c), 6. a), 7. a), 8. b), 9. a), 10. a, b)
Odpovědi:

Z Rosníkovy knihovničky (aneb okénko rosické knihovny)

Občas se hodí knížka, ve které je akce, ale u které se zároveň musí i přemýšlet. Kde má děj rychlý spád, je dobrodružný a napínavý, ale přitom až do poslední chvíle netušíme, kam bude směřovat. Detektivka. Už jen většinou její název napovídá něco slibného. Proto jsem se rozhodla, že trochu vybočím z recenzí a představím vám dva světoznámé autory detektivek.

Sir Arthur Conan Doyle

Kdo by neznal slavného autora povídek se Sherlockem Holmesem. Mnoho lidí si při vyslovení slova detektivka představí právě jeho díla. Především příběhy charismatického, inteligentního a lehce arogantního detektiva Holmese. Nechali se jím inspirovat i mnozí jiní, takže byste po pár minutách našli spoustu filmů i seriálů, jež vychází z jeho povídek.

Arthur Doyle se narodil 22. května 1859 ve Skotsku. Jeho povídky zásadně ovlivnily tvorbu detektivního žánru. Původním povoláním byl však lékař. Také aktivně vystupoval v politice, zasazoval se o dodržování práva v případech protiprávně odsouzených a veřejně hájil zájmy Velké Británie ve válečných konfliktech. Začal psát během studií, první povídka mu vyšla v roce 1879. Během svého života napsal i mnoho dalších románů, dramat i poezie. Nejvíce ho však proslavila postava již zmíněného Sherlocka Holmese. Zemřel 7. července 1930

v Sussexu.

Povídky s Sherlockem Holmesem: Studie v šarlatové, Podpis čtyř, Pes baskervilský, Modrá karbunkule, Skandál v Čechách, Prázdný dům

Agatha Christie

A teď se dostáváme k ženě, jež je považována za světově nejznámější spisovatelku všech dob (v počtu prodaných knih jí předstihuje pouze William Shakespeare). Z jejích literárních děl jsou nejslavnější postavy belgického detektiva Hercula Poirota a slečny Marplové.

Narodila se 15. září 1890 v Torquay ve Spojeném království. Občas používala pseudonym Mary Westmacott. Publikovala celkem přes 80 románů, povídkových knížek a divadelních her, především šlo o detektivky. Její nejdéle hraná divadelní hra Past na myši v listopadu 2012 oslavila 60. let od své premiéry.

Jejích knih se už prodalo přes dvě miliardy (v angličtině) a další miliarda v asi 103 světových jazycích. Zemřela ve věku osmdesáti pěti let v roce 1976. Díla (alespoň ta nejznámější): Vražda v Orient-expressu, Vlák z Paddingtonu, Deset malých černoušků, Záhada na zámku Styles, Záhadný pan Quin, Smrt v oblacích.

Anežka Formánková, VIII. A

Báli jste se, že Rosník přijde o filmové recenze?

Na muzikál do kina? Proč ne!

Premiéra filmu Muzikál aneb cesty ke štěstí se konala 14.1.2016 ve všech kinech po České republice. Ve filmu se můžeme těšit na pohledného Adama Mišíka, Vladimíra Polívku, Romana Vojtku, Martina Písaříka, Jirku Korna,

Václava Koptu, Josefa Laufera, Petra Kotvalda, Eduarda Klezla, Václava Jílka, Filipa Vlastníka, Kryštofa Grygara, Pavla Čížka, Jana Fantu,

Štěpána Kloučka, Richarda Müllera, ale také na krásné a sympatické dívky a ženy jako jsou Vica Kerekes, Anna Fialová, Jaroslava Obermaierová, Brigita Cmuntová, Daniela Krahulcová, Dana Morávková, Kateřina Herčíková a Nhung Dang.

O co ve filmu jde? Třída pražské konzervatoře má na letním soustředění za úkol nazkoušet muzikál. Předlohou pro ně má být známý muzikál z 60. let 20. století Starci na chmelu. Žáci jsou ze začátku velmi znechuceni, že se musí věnovat klasickému českému muzikálu. Během zkoušení je však pohltí kouzlo příběhů přátelství a lásky Starců na chmelu. Nejsou ale spokojeni s choreografií. Nakonec přemluví své kantory, aby si do choreografie mohli přidat prvky klasického tance, ale i street dance a hip-hop. Do muzikálu vkládají veškerou svoji energii, úsilí, talent a odhodlání. Muzikál, který nakonec předvádějí před školní radou, dopadne pro některé velmi dobře. Úspěch znamená vytoužený začátek cesty za uměleckým snem.

Tento film bych doporučila divákům, kteří mají rádi tanec, hudbu, romantiku, ale i moderní filmy. Mně osobně se film moc líbil.

Tereza Trojanová, IX. A

Zdroje:

<http://www.bioscop.cz/web/film/muzikal-aneb-cesta-ke-stesti>

Recepty**Pizza****Ingredience:****Těsto:**

2,5 dl vlažné vody

10 g čerstvého droždí

½ kg hladké mouky

na špičku nože soli

4 lžíce olivového oleje

polohrubá mouka na podsypání

Směs na potřetí pizzy:

Rajčatový protlak, kečup, česnek, koření dle chuti (pepř, bazalka apod.)

Dle chuti je možno tento tomatový základ osladit nebo osolit.

Na tento základ můžeme dát různé druhy náplní podle vaší chuti a fantazie. Vhodné jsou různé druhy uzenin (šunka, salám, slanina...). Dále pizzu poklademe různými druhy sýru (eidam, mozzarella, hermelín, niva...). Přidat můžeme také olivy, ananas nebo žampiony.

Postup:

Do mísy rozdrolíme droždí, přilijeme trochu vlažné vody, poprášíme moukou, zakryjeme utěrkou a necháme na teplém místě vykynout kvásek.

Poté přidáváme mouku, olej, sůl a zbytek vody. Těsto zpracováváme asi 15 minut. Těsto můžeme vypracovat ručně, či mixérem.

Vypracované těsto potřeme olejem, mísu opět zakryjeme utěrkou a necháme dalších cca 45 až 60 min. kynout.

Troubu předehřejeme na 250°C, na

plech dáme pečicí papír, těsto přendáme z mísy na vál, který jsme pomoučnili polohrubou moukou. Těsto rozdělíme na 4 díly. Z každého dílu rozválíme placku, potřeme směsí a poklademe nachystanými surovinami. Pečeme do růžova a křupava cca při 200°C.

Špízy**Ingredience:**

Drůbeží, králíčí nebo vepřové maso
cibule

anglická slanina

libový párek (točený salám)

může být doplněno zeleninou dle chuti,
vhodná je cuketa a paprika

hořčice plnotučná, sůl, pepř, olej

špejle či jehly na špízy

Postup:

Maso, slaninu a zeleninu nakrájíme na kousky, párek a cuketu na kolečka. Špejli nebo jehlu potřeme olejem a všechny ingredience střídavě napichujeme. Potřeme plnotučnou hořčicí, opepříme. Dáme do zapékací nádoby, mírně podlijeme vodou a pečeme dle druhu masa. Pečení trvá asi 45 min v troubě rozehřáté na cca 200 až 220°C. Během pečení kontrolujeme, průběžně poléváme šťávou z výpeku, dle potřeby ještě podlijeme vodou.

Můžeme podávat s pečivem, s rýží, s bramborovou kaší či bramborami.

Zdroje: Kluci v akci, vlastní úpravy, vlastní foto.

Dobrou chuť!*Ondřej Nedorost, IX. A*

Vánoční příběhy

Vánoční čas je již definitivně za námi. Zbyly nám jen krásné dárky a spousta vzpomínek na chvíle strávené s rodinou, přáteli nebo u knížky, televize nebo v přírodě. Připomeňte si vánoční náladu a přečtěte si vánoční příběhy, které napsali vaši spolužáci:

Vánoční zázrak

Byl klidný vánoční podvečer, když tu u Angeliky doma zazvonil telefon. Maminka ho zvedla. „Dobrý den“, ozvalo se z telefonu.... Vlastně se toho ozvalo víc, ale to už Angelika neslyšela. Po malé chvilce maminka telefon položila. Její tvář byla kamenná. Angelika si povšimla, jak se její maminka tváří. „Mami, co se děje?!“ vyhrkla najednou. Slyšel to i tatínek a ten rychle přispěchal do obýváku. „Moje se vybourala a vypadá to s ní hodně špatně“, rozplakala se maminka. „A co Denisa? Byla v autě taky?“ zeptala se vyděšeně Angelika. Denisa byla totiž její sestřenice a zároveň její nejlepší kamarádka. „Ta tam byla bohužel taky...“ nedořekla maminka. „Co, mami?“ řekla se slzami v očích Angelika. „Je v ohrožení života.“ Dodala maminka. Angelice ztuhl výraz v obličeji a pak se najednou hlasitě rozvzlykala. Maminka se posadila vedle ní a tatínek obě hladil ve vlasech. Ten večer nemohla Angelika usnout. Stále musela myslet na nebohou sestřenici. Usnula asi až k ránu na hodinku. Celý den ve škole také nemohla na Denisu zapomenout.

Co když umře? Co když už ji nikdy neuvidí? Tyhle otázky se jí stále promítaly hlavou. A když ji paní učitelka vyvolala, vůbec nevěděla, kde jsou. Takže jí paní učitelka napsala do žákovské knížky poznámku, která zněla následovně: Angelika nedává v hodině pozor. Byla to Angeličina první poznámka. Vždycky dávala pozor a stále se hlásila. O přestávce si ji paní učitelka přivolala ke stolku. „Angeliko, co se to s tebou děje?“ zeptala se jí paní učitelka milým hláskem. Ona však nevěděla, co má paní učitelce říct. Má jí říct to o Denise, nebo si něco vymyslet? „Nic, paní učitelko.“ vymluvila se nakonec. „Nelži, já vím, že se s tebou něco děje“, stále mluvila milým hláskem paní učitelka. „No, tak dobře...“ začala Angelika. „Moje teta se vybourala, byla tam i moje sestřenice... No, a ona je i moje nejlepší kamarádka. Navíc je i v ohrožení života!“ vyhrkla a pak jí začaly po tváři stékat slzy. Paní učitelka se zvedla a zavedla ji do svého kabinetu. Tam zavolaly mamce a Angelika šla domů. Teda vlastně do nemocnice za Denisou. Denisa měla po těžké operaci břicha, měla zlomenou nohu, otřes mozku a ještě spoustu šrámů. Když ji Angelika viděla, zase se rozplakala. Seděla u ní celá bílá a maminka ji hladila po vlasech. Najednou se ve dveřích objevil doktor. Spatřil smutné bledé děvče. „Ahoj“, pozdravil ji. Angelika byla úplně mimo, takže mu neodpověděla. „Dobrý den, omlouvám se za ni, je trošku mimo. Jak

to vlastně s Denisou vypadá?“ usmála se nervózně maminka. „To je naprosto normální“, usmál se pan doktor. „To bych vám rád řekl, ale nevím, jestli jste příbuzní,“ řekl milým hlasem lékař. Maminka zaštrachala v kabelce a vytáhla občanku. Podala ji lékaři. Ten se na ni usmál. „Je stále v kritickém stavu. Také je stále v bezvědomí. Pokud se do 24. prosince neprobere, nevzbudí se už nikdy.“ Po těchto slovech se doktor rozloučil a odešel. „Co když se neprobere?“ promluvila Angelika. „Neboj se, na Vánoce se dějí divy,“ snažila se ji uklidnit maminka.

Angelika spala už líp, ale večer zase nemohla usnout, a jelikož na tom byla psychicky špatně, nešla příští den do školy. Dny ubíhaly a už tu bylo 23. prosince. Angelika, maminka i tatínek se vydali na vánoční trhy jako každý rok. Jindy Angelika koukala po stáncích, pozorovala rozsvícený stromek a pobíhala všude kolem maminky a tatínka. Jenže to tam bývala i Denisa, která se teď ještě neprobudila. Dnes na trzích koukala jen do země. Bála se o Denisu. Dokonce nezvedla hlavu, ani když jí maminka kupovala předvánoční dárek. Každý rok ji maminka takhle obdaruje, ale vždycky si s tím Angelika hraje. Maminka jí koupila malou dřevěnou hračku. Byl to houpací koník. Na hlavě mu stála hříva z provázků. Očička byla namalovaná černou barvou. Na jeho tělíčku byly zobrazeny barevné hvězdičky. Místo ocasu mu trčely provázky. Maminka ho podala Angelice, ale ona si ho jen

osahala a ani se na něho nepodívala. Maminka si myslela, že se jí nelíbí, ale ono to bylo naopak. Angelika si ho totiž zamilovala hned, když ho poprvé držela v ruce. Večer před spaním si Houpíka, tak malého koníka pojmenoval, vzala do rukou a šeptla mu do ucha: „Houpíku, že uzdravíš Denisu a bude všechno jako dřív?“ Po těchto slovech ho položila na poličku nad postelí a zhasla lampičku. Věřila, že Houpík Denisu uzdraví.

Na Štědrý den hned ráno se celá rodinka vypravila do nemocnice za Denisou. Stále se neprobudila a dnes je poslední den, kdy se může probudit. Angelika tiskla svého dřevěného kamaráda v ruce a doufala, že se její nebohá sestřenice uzdraví a bude moct zase blbnout. Ještě než šli za sestřenicí, stavili se za tetou. Ta už byla v mnohem lepším stavu, ale strašně se bála o Denisu. Všichni se uvítali a povídali si.

U Denisy už to tak dobré nebylo. Stál u ní lékař a zdravotní sestra. Angelika u ní také stála a tiskla koníka. Nebohá sestřenice měla stále zavřené oči. „Vypadá to s ní zle,“ řekl pan doktor, když byl na odchodu z Denisy kontrolu. Angelice začaly stékat po tváři proudy slz. Na hodinách odbíjelo jedenáct hodin. Angelika s celou rodinou stále seděla u Denisy a pan doktor ji zase kontroloval. „Má čas do dvanácti,“ šeptl sestřičce tak, aby to nikdo neslyšel, ale Angelika to stejně pochytila. Čas utíkal a už bylo skoro dvanáct. Chyběly asi dvě minuty a pan

doktor přišel na poslední kontrolu. „Chci vám oznámit, že...” nedořekl to. Všem se zatajil dech a Angelice začaly stékat slzy. Tentokrát to však nebyly slzy smutku, ale štěstí. Denisiny oči se totiž pomalu, ale jistě otevřely. Dlouho nikdo nic neřekl, ale pak Angelika promluvila: „Vánoční zázraky se dějí!“ Angelika dostala ten nejhezčí vánoční dárek, jaký kdy mohla dostat.

Vladimíra Odehnalová, 5. C

Vánoční sen 1

Byl předvečer Štědrého dne. Všude vládla sváteční atmosféra provoněná čerstvě upečeným cukrovím a jehličím. Krásně bílá krajina svítila do tmy. Slyším radostné hlásky patřící dětem, které venku sáňkují a hrají si ve sněhu. Zní koledy a já usínám pod stromečkem s hrnkem teplého mléka.

Najednou se ocitám na neznámém místě. Zima, nikde nikdo. Tu najednou slyším tiché hlásky, šeptající: „Kdo to je? Ta není od nás! Cizinka podivná!“ Vyděšeně volám: „Je tu někdo se mnou? Kde to jsem?“ Najednou ke mně přišel záhadný malý zelený mužíček. Seznámili jsme se. „Jsou roztomilí.“ pomyslela jsem si. Malý mužíček vzal moji ruku a táhl mě pryč. Přišli jsme do vesničky zvané Ketelburk. Pořád dokola jsem se vyptávala, zda tu žijí sami, co tu dělají, kolik jich je. Neodpovídal mi. Až jsem se zeptala naposledy, silný a hrubá hlas mi odpoví: „Pracuji tu pro mě. A co tu pohledáváš ty, holčičko.“ Opatrně jsem se otočila. S údivem v očích kouknu na

urostlého pána. Mohl mít tak kolem šedesáti let. Pojď za mnou, dám ti teplé oblečení a čaj na zahřátí.“ řekl. Něco mě za ním táhlo. Ta zvědavost, okouzlení, touha dozvědět se více. Byl to Santa Claus. Vůbec nemám tušení, kde jsem se tam vzala. Za domem a velkou továrnou na hračky má stáj. Ve stáji jsou krásní sobi. Dokonce mluvící. Chvilí jsem si s nimi povídala a vyprávěla jsem jim, kdo jsem a jak se slaví Vánoce u nás. Po chvíli mě zavolal Santa. „Terezko, pojď za mnou. Jako každého dítěte i tebe se ptám, co si přeješ najít pod stromečkem?“ S jiskřičkami v očích jsem odpověděla: „Chtěla bych štěňátko labradorského retrívra. Nic víc si nepřeji.“ „Dobře“ odpověděl mi „pomůžeš mi rozvést večer dárky dětem?“ Nadšeně jsem souhlasila. Santa nachystal soby a elfové mu pomohli naložit dárky. Rozhled ze saní byl ten nejkrásnější, jaký jsem kdy spatřila. Poslední zastávka byla u nás doma.

Ležím pod stromečkem s vychladlým hrnkem mléka v ruce. Je Štědrý den. Netrpělivě čekám na večer. „Konečně večere“, říkám rodičům. Po večeri jsme se šli projít. Koukám na oblohu a vidím sáně, které táhne sobí spřežení. Santa Claus, pomyslím si. Utíkala jsem domů podívat se, jestli už byl u nás Ježíšek. Pod stromečkem na mě čekal krásný labrador. Byl to sen?

Tereza Trojanová, IX. A

Vánoční sen 2

Kalendář udává datum 23. prosince, tedy den před Štědrým večerem. V Brně nasedám do rychlíku a mířím směr Praha. Cesta bude dlouhá, tak mám s sebou knihu a pár časopisů.

...Začínám být z toho čtení už unavená. Přispívá k tomu i tma za okny vlaku. Skončila jsem zrovna u článku s Terezou Kostkovou, kde dává předvánoční interview, když mi tíhou spadla oční víčka a já usnula.

Zdál se mi sen. Sen o novém začátku. V tom snu jsem nebyla učitelkou v mateřské škole. Měla jsem na sobě krásné lehoučké šaty a na nohou obuté baletní špičkovky. Zkrátka jsem vypadala jako víla.

Najednou za oponou vyhlásili mé jméno, a tak přicházím na scénu. Reflektory tlumeně svítí přímo na mě a kolem poletuje třpyt. Hudebníci v orchestřišti vypouští ze svých nástrojů první tóny a já pomalu začínám tančit. Lidé v hledišti s úžasem sledují mé kroky. Vznáším se, jako bych měla křídla. Celé to zakončím trojitým piké. Diváci jsou paf a já sklízím obrovský potlesk.

S uměním ještě nekončím. Snad jako lusknutím prstu se ocitám zase v jiném divadle. Opět vstupuji na jeviště a se svým hereckým kolegou se chystáme odvést dlouhý dialog. Hra je pravděpodobně spjata s vánočními svátky, protože celou dobu chrlím na kolegu slova o tom, jak to má žena o Vánocích těžké, a že to vlastně pro ni

žádné svátky nejsou, jelikož jimi převládá stres z cukroví, úklidu a dárků. Rozhazují kolem sebe rukama a najednou se ocitám zase někde jinde... Tentokrát to tady dobře poznávám. V mém snu stojím na prknech Národního divadla v Praze. Ovšem divadlo je momentálně prázdné. Jsem tu jen já a reflektory namířené na mou maličkost. V mém nitru převládá zmatek, a tak se chvíli jen kochám krásou všude kolem sebe. Nejvíce mne zaujaly lustry. Svůj zrak upírám na drahé kameny, které jej tvoří, když najednou v každém střípku vidím sebe, jednou v podobě tančící baletky, pak hned jako herečku promlouvající k divákům. K tomu se něžně rozehrály klapky klavíru. Samotné piano nikde nevidím, hudbu slyším, jen nevím, odkud přichází. Začínám mé vidiny napodobovat. Chvíli tančím, chvíli zpívám a chvíli jen tak zasněně hledím do prázdného hlediště. Nevzdávám to a tančím dál. Tančím pro lidi, pro ty. Kterí tu právě nejsou... Dramatickou hudbu doplňuji zuřivými otáčkami, v tom cítím, jak se moje tělo kácí k zemi. Padám...

Tvrdému nárazu se bohužel nevyhnu, poněvadž se leknutím probouzím pod sedadlem. Průvodčí hlásí, že příští stanice bude Praha-hlavní nádraží. Balím se do zimního kabátu a po příjezdu opouštím vlak. Moje cesta vede přes Národní divadlo. Zastavím se před ním a s lehkým úsměvem na rtech vzpomínám na krásný sen. Zvednu hlavu k noční obloze. Na

obličej se mi snáší bílé vločky, já jen potichoučku zašeptám, že tohle je mé přání, můj vánoční sen. A s prosbou se obracím na Ježíška...

Barbora Čechová, IX. A

Vánoční sen 3

Venku je silná chumelenice, před kterou mě ochraňuje budova divadla. Je v ní příjemné teplo, atmosféra a přes silné zdi, se mráz nevlídného zimního počasí nedostane dovnitř. Sleduji, jak se sněhové vločky snášejí z nebe a lepí na okenní rám. Každá má jiný tvar a ve vzduchu, jako by tančily. Svléknu si kabát, rukavice šálu a čepici a vytáhnu z kapsy studeného kabátu lehce zmuchlaný papírek. Je to vstupenka na baletní představení Louskáček. Nevím, kde se mi v kapse vzala, ale rozhodnu se ji využít. Oblečení zanechávám v šatně a pokračuji do hlavního sálu. Kouzlo starého divadla do mě proniká. Ta vůně sedadel, svit velkolepého lustru a červená opona. Usadím se na své místo a netrpělivě očekávám začátek. Představení Louskáček již mělo v divadle několik repríz a stále se řadí k vyprodaným vystoupením, na které lidé chodí s velkou oblibou. Celá výprava tohoto baletního představení s dokonalou atmosférou vánoční pohádky zaujme všechny generace diváků.

A nyní se světla zhasínají. Jsem přeplněn očekáváními a napětím. Netrpělivě sleduji nástup tanečníků na přenádhernou baletní scénu. Přes všechn skvost si ale má únava vybírá

svoji daň a mně se klíží oči, až se mi víčka zavřou zcela. Ještě že jsem tento balet již viděl.

Najednou jsem se ocitl kdesi na židli a kolem mě byla spousta dalších lidí sedících na židlích. V rukou držím bohatě zdobenou zlatou příčnou flétnu a před sebou na stojánku vidím noty k celému baletnímu představení. Jakmile uslyším potlesk a uvidím nastupující tanečníky, pochopím, že sedím v propadlišti pro orchestr pod jevištěm spolu s dalšími hudebníky.

Jakmile se z tohoto představení vzpamatuji, rychle nalistuji 1. pasáž v notách a začnu hrát. Zněl jsem jako profesionál a zvládl jsem bez zaváhání zahrát celý notový zápis. Ještě že jsem tento balet docela dobře znal.

Na řadu přicházely překrásné tance, které k tomuto baletu neodmyslitelně patří. Např. Tanec sněhových vloček nebo Arabský tanec. Na řadu přišlo mé sólo Čínský tanec doprovázené především fagoty a pikolou. Moc se povedlo a já si už jen užíval potlesk z publika, který nepatřil jen tanečníkům, ale i mně. Tanec krále cukrovinek byl krásný a můj oblíbený Tanec královny cukrovinek jsem si vychutnával plnými doušky. Celé představení se chýlí ke konci.

V tom najednou mě vzbudí hlas, pána sedícího vedle mne, dloubajícího do mě loktem. Ani mi nevadilo, že mě nevzbudil dřív. Byl to překrásný sen. Velmi rád bych ho uskutečnil.

Ondřej Nedorost, IX. A

Ilustrace: Tři králové*Adéla Kopečková, V. A**Tadeáš Mutina, V. A*

PAN POMERANČ - 2. část

1. Jak na něm všichni řivali a on se nespoustěl...	2. Navíc kápolo i jablko, které káčalo hrozně řváš.
3. Pan pomeranč dostal pomořanku a jablko musel....	4. Odpoledne si pan pomeranč vykarril na kole ale poškal....
5. Pan pomeranč mu hodil bombon.	6. ale pak.
7. Pan pomeranč spadl z kola a...	8. Jablko vyláhlo z kapsy mobilu...
Co se stane dál? Umře pan pomeranč? POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ. 1	

Vladimíra Odehnalová, V. C

Slovo závěrem

I když je zima, věřte tomu, že jsme se docela v naší redakci zapotili. Věřte tomu, že děláme, co můžeme, tak jistě omluvíte malé zpožděníčko. Ale chtěli jsme, aby v našem časopisu byly zastoupeny všechny rubriky, na které jste zvyklí. Snad se nám to povedlo. Zároveň jsme už začali připravovat jarní číslo, ve kterém se chceme zaměřit na naše město. Naši redaktoři vyrazili na velký průzkum rosického zámku. Průvodce jim dělal sám kastelán zámku pan Jaroslav Ditrich.

Pomalu se blíží čas, kdy se budeme muset rozloučit s našimi nejstaršími redaktory. Potřebujeme zaučit nové! Nejste to právě vy nebo vaši kamarádi? Určitě se nám ozvěte.

Přejeme vám krásné zimní počtení a hodně sil v novém pololetí.

Za redakci Rosníka se s vámi loučí

Mgr. Jana Odehnalová

a

Ing. Gabriela Folvarčíková

Redakční rada

Vladimíra Odehnalová, V. C

Monika Přinesdomů, VI. A

Martin Poláček, VI. B

Lucie Horáková, VI. B

Natálie Horáková, VI. B

Nela Burianová, VII. B

Anežka Formánková, VIII. A

Lea Petřivalská, VIII. A **autorka titulního obrázku**

Ondřej Nedorost, IX. A

Barbora Čechová, IX. A

Tereza Trojanová, IX. A

Kristýna Tůmová, IX. B

Přispěvatelé

Adéla Prchalová III. A

Robin Škranc III. A

Viktorie Quittová III. A

Žáci III. A třídy

Tadeáš Mutina, V. A

Adéla Kopečková, V. A

Monika Holešovská, IX. B

Daniela Führlingerová, IX. B

Helena Jurová

Mgr. Pavla Šoltéssová

Mgr. Zbyněk Minařík

